

Брутъ. О Антоние! не проси смъртта си отъ насъ. Макаръ че сега са виждами ервѣници и злодѣйци по ржцѣтъ и по тази работа която видишь че вършимъ, но пакъ ти виждашь само ржцѣтъ ни и кървнишката работа която тѣ сж извършили, а сърдцата ни ти не видишь; — тѣ сж милостиви, и съжаление за общата неправда която Римъ тегли (както огъньтъ огъня изижда тѣй и милостъта — смилението) е извършило туй дѣло надъ Цезаря. Колкото за тебе, къмъ тебъ нашитѣ ножове иматъ коршумови върхове, Маркъ Антоние. Ржцѣтъ ни и сърдцата ни та приематъ съ надлежна любовь, уважение и почитание.

Кассий. Гласътъ ти ще има сжщата тежестъ, както гласа и на другитѣ въ расподѣляването на новитѣ почести.

Брутъ. Само търни додѣ укротимъ народа, излѣзълъ вѣнъ отъ себе си, и тогазъ ще ти дадемъ причинитѣ защо азъ, който обичахъ Цезаря даже когато го ударихъ, постъпихъ тѣй.

Антоний. Не са съмнявамъ въ мѣдростъта ти. Подайте ми сѣки кървавата си ржка. Най напредъ, Маркъ Бруте, твоята ржка ще уловижъ; послѣ, Кай Касие, твоята улавямъ; послѣ твоята, Деций Бруте; — послѣ твоята, Метела; — и твоята, Цина; — и, храбрий ми Каска, твоята; — и, макаръ най послѣ, но не съ по малка любовь, твоята, добрий Требоние. Да, на синца ви, — уви! какво да кажѣмъ? Положението ми сега е на такава плъзгава почва, щото вий ще си съставите едно отъ тѣзи двѣ лоши мнения за мене, — или че съмъ страхливъ, или че съмъ лъскатель. Че та обичахъ, Цезаре, О, това е истина; ако тогазъ духътъ ти погледнаше на насъ, не ще ли ти стане жално, даже и по много отъ еолкото за смъртъта ти, О ти, най благородний, да видишь твоя Антоний да са примирява, да са ржеува съ кървавитѣ ржцѣ на твоитѣ неприятели предъ самото ти тѣло? Ако да имахъ толкози очи, колкото ти имашъ рани, изъ които да текжтъ сълзитѣ ми тѣй, както тече крввѣта изъ твоитѣ ра-